

SZÖLLŐSI ZOLTÁN

Csillag

*Csillag kíséretet,
nincs éje, napja,
fényes kísértet,
nem hágy magamra.*

*Véres szememben
virraszt, átkozom,
nem könnyezem, de
sírok szárazon.*

*Nyelvemen, számon
részegen ragyog,
levél membránon
lüktet és dadog.*

*Nincs vele ünnep,
jöhet Karácsony,
mezők kihűlnek,
üres a jászol.*

*Égre fölbecg,
sípcontján baka –
megbomlott hitet,
cipelem haza.*

*Tükrös levesen
arcommal fénylik,
cserepét eszem,
bennem fekélylik.*

Volna-e szent?

Élünk jeltelen, vadak,
nem ér hitünk Göncölig –
reánk az ég nem szakad,
nélkülünk is működik.

Imádságos éjszaka,
olvasója csillagok,
örök, végtelen ima,
csönd, mely látszik és ragyog.

Fekete csend idelent,
háborúnyi kín, bánat.
Egéhez, volna-e szent,
aki lel fényes szálat?

Nem száll a költő szava,
föld vonzza versét, zuhan:
avarban lélek, haza –
nyelvünkbe fülünk, Uram.

